

DUIZEND OGEN

Van Samanta Schweblin verschenen eerder

De mond vol vogels

Gif

Samanta Schweblin

DUIZEND OGEN

Vertaald uit het Spaans door
Eugenie Schoolderman en Arie van der Wal



MERIDIAAN
UITGEVERS

2020

De vertalers ontvingen voor deze vertaling een
projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Eerste druk oktober 2020

© 2018 Samanta Schweblin

© 2020 Nederlandse vertaling Eugenie Schoolderman en
Arie van der Wal

Oorspronkelijke titel *Kentukis*

Oorspronkelijk uitgegeven door Literatura Random
House, 2018

Omslagontwerp Nanja Toebak

© Omslagbeeld Anastasia Vaninen

Foto auteur © Stefan Klüter

Typografie Wim ten Brinke

Drukkerij Wilco

ISBN 978 94 93169 22 7

NUR 302

www.meridiaanuitgevers.com

 @meridiaanuitgevers

 @meridiaanboeken

 @MeridiaanBoeken

LinkedIn Meridiaan Uitgevers



Controleer voordat u de machine start
of iedereen zich op veilige afstand
van de bewegende onderdelen bevindt.

Veiligheidshandleiding
bij graafmachine JCB, 2016

Gaat u ons vertellen over andere werelden,
daar, tussen de sterren, over andere mensen,
andere levens?

De linkerhand van het duister
Ursula K. Le Guin

Het eerste wat ze deden was hun tieten laten zien. Ze gingen met zijn drieën op de rand van het bed zitten, recht voor de camera, trokken hun T-shirt uit en maakten vervolgens een voor een hun beha los. Robin had bijna niets om te laten zien, maar deed toch mee, al was ze meer gespitst op de blikken van Katia en Amy dan op het spel zelf. Als je wilt overleven in South Bend, hadden die twee een keer tegen haar gezegd, kun je maar beter vrienden worden met de stoerste meiden.

De camera zat in de ogen van de knuffel, die af en toe zomaar ineens in de rondte draaide en voor- en achteruit reed op de drie aan de onderkant verborgen wielletjes. Het ding werd ergens anders door iemand bestuurd, maar ze wisten niet door wie. Het zag eruit als een simpel, ietwat wanstaltig pandabeertje, al leek het eigenlijk meer op een rugbybal waarvan een van de punten was afgesneden zodat hij kon blijven staan. Wie het ook was aan de andere kant van de camera, hij probeerde de meiden de hele tijd te volgen om maar niets te missen, en daarom zette Amy de panda op een kruk zodat hun borsten voor hem op ooghoogte kwamen. De knuffel was van Robin, maar alles van Robin was nu ook van Katia en Amy: dat hadden ze vrijdag gezworen met het bloedpact waardoor ze de rest van hun leven met elkaar verbonden zouden

blijven. Nu moesten ze alle drie hun nummertje opvoeren, dus kleedden ze zich weer aan.

Amy zette de knuffel op de grond, pakte de emmer die ze zelf uit de keuken had gehaald en liet hem omgekeerd over de beer zakken, die er helemaal onder verdween. Nerveus begon de emmer in het wilde weg door de kamer te schuiven. Hij botste tegen schriften, schoenen en rondslingerende kleren aan, wat de knuffel nog wanhopiger leek te maken. Toen Amy deed alsof haar ademhaling versnelde en opgewonden begon te kreuken, stond de emmer ineens stil. Katia speelde het spel mee en samen faketen ze een lang en heftig orgasme.

‘Als je maar niet denkt dat dit meetelt voor jouw nummertje,’ zei Amy streng tegen Katia toen ze eindelijk waren uitgelachen.

‘Tuurlijk niet,’ zei Katia en ze stoof de kamer uit. ‘Hou je maar vast!’ riep ze terwijl ze de gang in verdween.

Robin voelde zich niet altijd op haar gemak bij dit soort spelletjes, ook al bewonderde ze het hoe vrij Katia en Amy waren, hoe vanzelfsprekend ze met jongens praatten, of het voor elkaar kregen dat hun haar altijd lekker rook en hun nagellak de hele dag perfect bleef zitten. Wanneer ze met hun spelletjes bepaalde grenzen overschreden vroeg Robin zich wel eens af of ze haar niet aan het uitproberen waren. Ze was als laatste bij de ‘clan’ gekomen, zoals zij het noemden, en deed haar uiterste best om zich te bewijzen.

Katia kwam terug met haar rugzak. Ze ging voor de emmer zitten en bevrijdde de knuffel.

‘Goed opletten nu,’ zei ze terwijl ze in de camera keek, waarna de ogen van de panda haar begonnen te volgen.

Robin vroeg zich af of hij hen kon verstaan. Hij leek

hen uitstekend te horen, en zij spraken Engels, een taal die de hele wereld spreekt. Dat ze Engels sprak was misschien wel het enige voordeel van geboren zijn in zo'n oersaai stad als South Bend, al kon je er altijd een buitenlander tegen het lijf lopen die nog niet eens wist hoe hij moest vragen hoe laat het was.

Katia maakte haar rugzak open en viste er hun jaarboek uit. Amy klapte in haar handen en riep: 'Heb je die slettenbak meegenomen? Ga je haar laten zien?'

Katia knikte. Met het puntje van haar tong naar buiten bladerde ze het boek driftig door. Toen ze had gevonden wat ze zocht, sloeg ze het album helemaal open en hield het voor de knuffel. Robin boog zich naar voren om het te kunnen zien. Het was Susan, dat vreemde meisje bij biologie, dat door de clan voor de lol gepest werd.

'Ze wordt "de hangkont" genoemd,' zei Katia. Ze tuitte haar lippen een paar keer, zoals ze altijd deed als ze op het punt stond een rotstreek van de bovenste plank uit te halen, wat vereist was als je bij de clan zat. 'Ik ga laten zien hoe je gratis geld aan haar kan verdienen,' zei Katia tegen de camera. 'Robin, liefje, hou jij het boek even vast? Dan laat ik meneer zien wat hij moet doen.'

Robin kwam dichterbij en nam het boek aan. Amy wist niet wat Katia in haar schild voerde en keek nieuwsgierig toe hoe ze in haar telefoon zocht tot ze een filmpje tegenkwam en vervolgens het scherm voor de knuffel hield. Op het filmpje deed Susan haar panty en haar onderbroek naar beneden. Het leek gefilmd vanaf de vloer van de toiletten op school, van achter de wc-pot; misschien hadden ze de camera tussen de afvallemmer en de muur gezet. Tot grote hilariteit van de drie klonken er een paar scheten, en toen Susan voordat ze doortrok

nog even naar haar eigen drol keek, gierden ze het uit.

‘Die griet zwemt in het geld, schat,’ zei Katia. ‘Jij krijgt de ene helft, wij de andere. Punt is dat we haar van hieruit niet nog eens kunnen afpersen, want de directie heeft ons al in de smiezen.’

Robin had geen idee waar ze het over had, maar het was niet voor het eerst dat de clan haar buiten hun duisterste praktijken hield. Zo meteen zou Katia klaar zijn met haar nummertje en dan moest zij met iets op de proppen komen, terwijl ze nog niets had bedacht. Het zweet stond in haar handen. Katia haalde een schrift en een pen tevoorschijn en schreef wat op.

‘Hier heb je de volledige naam, het telefoonnummer en het huis- en mailadres van de hangkont,’ zei ze en hield het blaadje naast de foto.

‘En hoe gaat meneertje ons het geld geven?’ vroeg Amy aan Katia, met een knipoog naar de camera voor de vermeende meneer. Katia twijfelde. ‘We weten verdomme niet eens wie hij is,’ zei Amy, ‘daarom lieten we hem onze tieten toch ook zien?’

Katia keek naar Robin met een blik alsof ze hulp zocht. Dit was zo’n moment waarop Katia en Amy op haar terugvielen, wanneer ze elkaar op het hoogtepunt van hun geile praatjes in de haren vlogen.

‘En hoe gaat meneer ons zijn mailadres geven?’ schamperde Amy.

‘Ik weet iets,’ zei Robin.

De twee keken haar verrast aan.

Dit zou haar nummertje worden, dacht ze, hiermee zou ze zich eruit redden. Ook de panda draaide zich naar haar toe, hij wilde zien wat er gebeurde. Robin legde het boek neer, liep naar haar kast en zocht in de laden. Ze

kwam terug met een ouijabord en vouwde het open op de grond.

‘Ga erop staan,’ zei ze.

De knuffel deed het. Met zijn drie plastic wieltjes klom hij moeiteloos op het kartonnen bord. In een oogwenk stond hij erop en begon hij langs de letters te rijden alsof hij het alfabet bestudeerde. Ook al bedekte hij met zijn lijf meer dan één letter tegelijk, je begreep meteen dat hij die tussen zijn wieltjes aanwees. De panda stelde zich op voor de boog met het alfabet en bleef daar rustig staan. Het was duidelijk dat hij precies wist hoe een ouijabord werkte. Robin vroeg zich af wat ze moest beginnen als de andere meiden weg waren en ze weer alleen was met dat beest, dat ze niet alleen haar borsten had laten zien, maar ook nog eens een manier om met haar te communiceren.

‘Briljant,’ zei Amy.

Robin glimlachte verkramp.

‘Wie van ons drieën heeft volgens jou de lekkerste tieten?’ vroeg Katia.

De knuffel bewoog pijlsnel over de letters op het bord.

D I E B L O N D E

Katia glimlachte trots, misschien omdat ze wist dat het ook echt zo was.

Stom dat ze niet eerder op die truc met dat ouijabord was gekomen, dacht Robin. Al meer dan een week reed de knuffel kriskras door haar kamer. Ze had rustig met hem kunnen praten, misschien was het wel een bijzonder iemand, een jongen op wie ze verliefd had kunnen worden, maar nu zat ze alles te verpesten.

‘Hebben we een deal over de hangkont?’ vroeg Katia, terwijl ze hem de foto van Susan nog eens liet zien.

De knuffel kwam in beweging en schreef:

S L E T T E N

Gekwetst fronste Robin haar voorhoofd, hoewel het misschien wel voor haar knuffel pleitte dat hij hen uitschold: ze wist heel goed dat wat ze aan het doen waren niet door de beugel kon. Katia en Amy glimlachten trots naar elkaar en staken hun tong uit naar de panda.

‘Wat grof,’ zei Amy. ‘Maar goed, wat heeft meneer ons nog meer te vertellen?’

‘Wat zijn we nog meer, dildootje van me?’ jutte Katia hem op en ze wierp hem verleidelijk een paar kushandjes toe. ‘Wat kunnen we nog meer voor je betekenen?’

H E T G E L D

Je moest goed opletten om hem te kunnen volgen.

D A T G A A N J U L L I E M E G E V E N

De drie wisselden blikken.

T I E T E N G E F I L M D 4 0 0 P E R T I E T M A A K T
2 4 0 0 D O L L A R

Amy en Katia keken elkaar kort aan en barstten toen in lachen uit. Robin hield een stuk van haar T-shirt vast en kneep hard in de stof, terwijl ze haar best deed te glimlachen.

‘En van wie ga je dat dan wel niet krijgen?’ vroeg Amy, die net deed alsof ze haar shirt weer omhoog wilde doen.

A N D E R S T I E T E N P E R M A I L N A A R S U S A N

Nu keken Amy en Katia ineens ernstig. Robin wist niet wiens kant ze moest kiezen, misschien was haar knuffel wel een rechtvaardige wreker.

‘Je doet maar wat je niet laten kunt,’ zei Amy, ‘we hebben de mooiste tietten van de stad. Niks om ons voor te schamen.’

Robin wist dat dat niet voor haar gold. Amy en Ka-

tia gaven elkaar een high five. Toen begon de knuffel opeens over het bord te dansen en spelde aan één stuk door zoveel woorden dat het Robin amper lukte om mee te lezen.

H E B F I L M P J E S V A N R O B I N S M O E D E R D
I E Z I T T E P O E P E N E N V A N R O B I N S M A S T U
R B E R E N D E Z U S X 6

Het ging letter voor letter, maar ze konden hun ogen er niet van afhouden.

V A D E R D I E V U N Z I G E O P M E R K I N G E N M
A A K T T E G E N D E H U L P

Gefascineerd keken Amy en Katia naar de dans over het bord, geduldig wachtend op de volgende vernedering.

R O B I N N A A K T E N R O B I N A A N D E T E L E F
O O N R O D D E L E N D O V E R A M Y

Amy en Katia keken elkaar aan. Vervolgens keken ze naar Robin, nu zonder nog te glimlachen.

R O B I N D I E D O E T O F Z E A M Y I S E N O F Z E K
A T I A I S E N M E T H E N Z O E N T

De knuffel schreef onverdroten verder, maar Amy en Katia hadden genoeg gezien. Ze stonden op, gristen hun spullen bij elkaar en vertrokken met slaande deur.

Terwijl de panda nog steeds over de letters rolde, trachtte Robin er trillend achter te komen hoe ze het apparaat in vredesnaam uit kon zetten. Er zat nergens een knop, dat was haar al eerder opgevallen, en in haar wanhoop wist ze maar één oplossing te bedenken. Ze greep het ding beet en probeerde met de punt van een schaar de onderkant open te wrikken. De knuffel wilde ervandoor gaan, liet zijn wieltjes draaien, maar tevergeefs. Omdat Robin nergens een kier zag waar ze hem

open kon maken, zette ze hem maar weer op de grond, waarna de knuffel spoorlags het ouijabord op reed. Robin schopte hem eraf. Het beest krijste, waarop zij gilte omdat ze niet wist dat het ding kon krijzen. Ze pakte het bord en smeeet het naar de andere kant van de kamer. Ze deed de deur op slot en ging met de emmer de panda achterna, alsof ze een reusachtig insect probeerde te vangen. Toen ze hem eronder had weten te krijgen, ging ze op de emmer zitten en hield die stevig vast, en telkens wanneer het beest tegen het plastic op botste, hield ze vechtend tegen haar tranen haar adem in.

Toen haar moeder haar riep voor het avondeten antwoordde ze dat ze zich niet lekker voelde en geen zin had in eten en naar bed zou gaan. Ze zette de grote houten kist waarin ze haar schriften en schoolboeken bewaarde op de emmer, zodat hij niet meer kon bewegen. Als het niet lukte om hem open te wrikken, was de enige manier om hem uit te krijgen wachten tot de batterij leeg was, zo had iemand haar verteld. Ze sloeg haar armen om haar kussen en ging op bed zitten wachten. De knuffel bleef maar krijzen en als een gigantische bromvlieg tegen de emmer botsen tot het, inmiddels al tegen de ochtend, eindelijk stil werd in de kamer.

Op het scherm verscheen een pop-upvenster. Ze moest het serienummer invullen. Emilia zuchtte en ging verzitten op haar rotanstoel. Van dat soort verzoeken raakte ze altijd het meest van haar stuk. Gelukkig was haar zoon er nu niet om haar met zijn gezwijg te laten voelen dat de tijd voorbijging terwijl zij haar bril aan het zoeken was om nog een keer de instructies te lezen. Aan het bureautje in de gang ging ze even rechtop zitten om de pijn in haar rug te verlichten. Ze ademde diep in, ademde uit en elk cijfer dubbel controlerend vulde ze de code van het kaartje in. Ze wist dat haar zoon geen tijd had voor flauwekul, maar toch stelde ze zich voor dat hij haar via een verborgen camera in de gang bespioneerde en zich in dat kantoor in Hongkong dood zat te ergeren aan haar onhandigheid, net als haar man zou hebben gedaan als hij nog geleefd had. Nadat ze het laatste cadeau dat haar zoon haar had gestuurd had verkocht, kon Emilia de achterstallige rekeningen voor haar woning betalen. Ze had niet veel verstand van horloges, designtassen of sneakers, maar was oud genoeg om te weten dat alles wat in meer dan twee lagen noppenfolie was verpakt, afgeleverd in met fluweel beklede dozen, en waarvoor je voor ontvangst moest tekenen, meer dan genoeg waard was om de schulden die ze als gepensi-

oneerde had af te lossen. En dat alles maakte maar al te duidelijk hoe weinig een zoon wist over zijn moeder. Zodra hij negentien was geworden, hadden ze haar zoon afgenomen, haar verloren zoon, hem verleid met bizarre salarissen en hem van hot naar her gestuurd. Niemand zou hem nog terugbezorgen en Emilia was er nog niet over uit wie ze daar de schuld van moest geven.

Het scherm begon weer te knippen. 'Serienummer geaccepteerd.' Ze had weliswaar niet het laatste model computer, maar hij was goed genoeg voor wat zij er mee deed. Na de volgende melding, 'Verbinding met kentuki geslaagd', werd er direct een nieuw programma geopend. Emilia fronste haar voorhoofd. Wat had je aan die meldingen als er toch niets van te begrijpen was? Ze kreeg er alleen maar de zenuwen van, omdat ze vrijwel altijd te maken hadden met de apparaten die haar zoon haar stuurde. Iedere keer vroeg ze zich af waarom ze haar tijd verdeed met proberen iets van apparaten te snappen die ze toch nooit meer zou gebruiken. Ze keek hoe laat het was. Zes uur al bijna. Haar zoon zou haar bellen om te vragen hoe ze het cadeau vond, dus deed ze een laatste poging om zich te concentreren. Op haar scherm verscheen nu een besturingspaneeltje, zoals wanneer ze Zeeslag speelde op de telefoon van haar zoon, voordat die mensen in Hongkong hem hadden ingepikt. Boven de pijltjes stond de optie 'wekken'. Ze klikte deze aan. Nu werd het scherm ineens grotendeels in beslag genomen door een videobeeld en verdween het besturingspaneeltje naar de zijkanten, gesimplificeerd in kleine icoontjes. Op het videobeeld zag Emilia een keuken in een huis. Ze vroeg zich af of het misschien het appartement van haar zoon was, al was het niet zijn

smaak en zou het bij hem nooit zo'n troep zijn en zo propvol spullen staan. Op de tafel lagen tijdschriften, onder wat biertjes, vieze kopjes en borden. De keuken kwam uit op een kleine woonkamer, waar het al net zo'n rommel was.

Er klonk een zacht geroezemoes, alsof er gezongen werd. In een poging het te verstaan boog Emilia zich naar het scherm. Haar speakers waren oud en maakten een krakerig geluid. Toen ze het geluid nog een keer hoorde, kwam ze erachter dat het om een vrouwenstem ging: er werd in een andere taal tegen haar gepraat, ze begreep er geen woord van. Emilia verstond Engels – als er tenminste langzaam gesproken werd – maar dit klonk helemaal niet als Engels. Toen kwam er opeens iemand in beeld, een meisje met nat, blond haar. Het meisje begon weer te praten, waarop het programma in een nieuw pop-upschermbroeg of de vertaling aangezet moest worden. Emilia klikte op 'ja' en koos 'Spanish'. Toen het meisje tegen haar sprak, verscheen er een ondertitel in beeld.

'Hoor je me? Kun je me zien?'

Emilia glimlachte. Ze zag het meisje nog dichterbij komen op haar scherm. Ze had blauwe ogen, een ringetje door haar neus, wat geen gezicht was, en een geconcentreerde blik, alsof ook zij niet precies wist wat er gebeurde.

'Yes,' zei Emilia.

Meer durfde ze niet te zeggen. Het is net zoiets als via Skype praten, dacht ze. Ze vroeg zich af of haar zoon het meisje kende en bad dat het niet zijn vriendin was, want over het algemeen kon ze het niet goed vinden met vrouwen met een al te diep decolleté, en dat was niet

gebaseerd op een vooroordeel, maar op vierenzestig jaar ervaring.

‘Hallo,’ zei ze, enkel om na te gaan of het meisje haar kon horen of niet.

Het meisje sloeg een gebruiksaanwijzing ter grootte van haar handen open, bracht deze naar haar gezicht en las er even in. Misschien had ze eigenlijk een bril, maar schaamde ze zich om die voor de camera op te zetten. Emilia begreep nog steeds niet wat het allemaal moest voorstellen, maar ze moest toegeven dat ze toch wel nieuwsgierig werd. Het meisje las en knikte, steeds even over de handleiding heen naar het scherm turend. Uiteindelijk leek ze een beslissing te hebben genomen. Ze liet de handleiding zakken en zei iets in haar onverstaanbare taal. De vertaling verscheen in beeld.

‘Doe je ogen dicht.’

Die opdracht verbaasde Emilia, ze ging weer even rechtop zitten in haar stoel. Ze deed haar ogen dicht en telde tot tien. Toen ze ze opende, keek het meisje nog steeds naar haar, alsof ze ergens op wachtte. Toen zag Emilia op haar scherm een nieuwe pop-up met de optie ‘slapen’. Begreep het programma soms ook gesproken commando’s? Emilia klikte de optie aan, waarop het scherm donker werd. Ze hoorde het meisje klappen en juichen, en weer tegen haar praten. De vertaling verscheen.

‘Doe ze open, doe ze open!’

En weer kwam er een nieuwe optie in beeld: ‘wekken’. Toen Emilia die aanklikte, kreeg ze weer beeld. Het meisje lachte naar de camera. Wat een belachelijk gedoe, dacht Emilia, al moest ze bekennen dat het ook wel wat had. Het had iets spannends, maar ze kon nog

niet precies zeggen waarom. Ze klikte 'vooruit' aan, waarna de camera een paar centimeter dichterbij het meisje ging, dat geamuseerd lachte. Ze zag de wijsvinger langzaam dichterbij komen, heel langzaam, tot die bijna het scherm raakte, en hoorde haar toen weer praten.

'Ik raak je neus aan.'

De letters van de ondertiteling waren groot en geel, ze kon ze makkelijk lezen. Ze klikte op 'achteruit', waarop het meisje het nog een keer deed, helemaal gebiologeerd. Het was overduidelijk dat het ook voor haar de eerste keer was, en dat ze Emilia op geen enkele manier veroordeelde om haar gestuntel. Ze deelden de verrassing van een nieuwe ervaring, wat ze leuk vond. Ze ging weer naar achteren, de camera zoomde weer wat uit en het meisje klapte in haar handen.

'Wacht.'

Emilia wachtte. Terwijl het meisje wegliep, klikte Emilia gauw op 'links'. De camera draaide, waardoor ze beter kon zien hoe klein de woning was: een bank en een deur naar de gang. Toen het meisje buiten beeld weer tegen haar begon te praten, verscheen de vertaling gewoon op haar scherm: *'Dit ben jij.'*

Emilia draaide weer naar haar oorspronkelijke positie en daar was het meisje weer. Ze hield een doos van zo'n veertig centimeter omhoog voor de camera. Op het open deksel stond 'kentuki'. Het duurde even voor Emilia begreep wat ze zag. De voorkant van de doos was bijna helemaal van doorzichtig plastic. Ze kon zien dat de doos leeg was, op de zijkanten zag ze foto's van opzij, van de voorkant en van de achterkant van een roze-met-zwarte knuffel, een roze-met-zwart konijn, dat meer op een watermeloen leek dan op een konijn. Het beest had uit-

puilende ogen en lange oren, die aan de bovenkant aan elkaar vastzaten. Met een haarspeld in de vorm van een bot bleven de oren een paar centimeter overeind staan en vanaf daar hingen ze slap naar beneden.

‘Je bent een mooi konijntje,’ zei het meisje. *‘Hou je van konijntjes?’*